

DOCUMENTUL 4

„Da, Duhul lucrează prin aceste manifestări”

*Audiența Papei Ioan Paul al II-lea cu Episcopii din Sudul Franței, Roma,
16 decembrie 1982*

În timpul audienței acordate Episcopilor din Sudul Franței în cadrul vizitei “ad limina” la Succesorul lui Petru, Papa Ioan Paul al II-lea a vorbit despre reînnoirea spirituală făcând referire la ceea ce spunea liderilor Reînnoirii în timpul celei de a IV-a Conferințe Internaționale din 1981.

(...) Mă refer la un aspect complementar: căutarea spirituală puternică ce apare la numeroși creștini. Aici vorbesc mai explicit de reînnoirea spirituală, dar mă gândesc și la numeroasele grupuri de rugăciune, la diferitele comunități, la sesiunile și adunările dedicate rugăciunii, la reculegerile care se înmulțesc în mănăstiri și în alte locuri de primire spirituală, la pelerinajele reînnoite și la redescoperirea rugăciunii meditate. Dacă toate acestea cer însoțire și vigilență, ele sunt înainte de toate un har care vine la timp pentru a sfinți Biserica.

Nu trebuie să fim surprinși de acest lucru: “Duhul locuiește în Biserică și în inimile credincioșilor ca într-un Templu și în ei se roagă... El întinerește Biserica și o reînnoiește fără încetare”¹. Duhul este acela care modelează astăzi Biserica prin aceste curente spirituale a căror existență o descoperim cu recunoștință. Prin aceste curente se manifestă un gust reînnoit pentru rugăciune, o rugăciune care este în același timp personală și comunitară, laudă și mijlocire, care se vrea contemplație și sursă de evanghelizare. Da, Duhul lucrează prin aceste manifestări, cu condiția ca ele să fie întemeiate pe Cuvântul lui Dumnezeu, hrănite la izvoarele sacramentale, înrădăcinate în Biserică.

Nimeni nu poate de altfel să-și însușească în mod exclusiv moștenirea spirituală care aparține întregii Biserici. Dacă acțiunea Duhului se manifestă prin apariția unor grupuri și chiar a unor comunități de credincioși, tot Lui îi datorăm și generozitatea cu care creștini din ce în ce mai numeroși se angajează, din iubire față de Domnul, cu spirit de credință și de rugăciune, pentru a îndeplini lucrarea Bisericii în diferite slujiri: animație liturgică, cateheză, mișcări creștine, opere caritative, în cadrul parohiei, al diezezei, și într-un cadru mai larg. “Rămâne... important să devenim conștienți de complementaritate și să stabilim legături...: nu numai o stimă reciprocă, un dialog, ci o anumită armonie și chiar o reală colaborare”, cum le spuneam laicilor la Paris².

Existența reînnoirii spirituale interpelează comunitățile de credincioși mai ales asupra necesității și calității hrănirii lor creștine. Și Biserica, din care ei fac parte, îi interpelează la rândul ei pe cei care se pretind a face parte într-un mod mai deosebit din această reînnoire.

Căci n-ar trebui ca acestor curente, a căror vitalitate noi o admirăm, să li se adauge ape venite din alte izvoare. De exemplu, o anumită neîncredere în ceea ce privește doctrina ar risca să dea un loc prea mare sentimentului; s-ar face atunci o confuzie dăunătoare între emoție și experiență spirituală. Dorința de eficacitate imediată, ca și căutarea unui anume miraculos, pot de asemenea să ducă la uitarea maturizărilor încete și tăcute ale Cuvântului lui Dumnezeu în inima credinciosului.

---

* Versiunea originală în franceză din: “Acta Apostolicae Sedis”, LXXV, 1983, 168-169.

¹ *Lumen Gentium*, 4.

² 31 mai 1980, nr. 2.

Dacă se întâmplă ca Duhul să se reverse uneori brusc în viața unui om, aducând convertirea, nu trebuie neglijate totuși pregătirile recente sau îndepărtate, de care Duhul se servește în general, cu care trebuie colaborat. Credința se dezvoltă în timp.

Pe scurt, toate aceste lucruri țin de discernerea spiritelor. Trebuie reținută regula de aur formulată de Apostolul Paul: "Fiecăruia îi este dată manifestarea Duhului spre binele tuturor"³. Vouă, în primul rând, vă revine să discerneți cum să interpretați cel mai bine sensul care trebuie dat reînnoirii spirituale, să îi asigurați, cum am spus eu însumi, "un model de creștere și dezvoltare, deschis pe deplin tuturor bogățiilor iubirii lui Dumnezeu în Biserica sa"⁴.

Și cu privire la cei din jurul vostru, voi, care răspundeți de unitate, fiecare la locul vostru trebuie să faceți operă de discernământ. Preoților le revine în mod deosebit să fie garanții caracterului eclezial al oricărui grup de credincioși. Ei trebuie să acorde acestui aspect al responsabilității lor o atenție foarte mare. Să asigure cu drag slujirea sacramentală în grupurile, comunitățile, întrunirile care le cer acest lucru, prin înțelegere cu voi. Să vegheze ca nici o confuzie să nu se nască din prezența lor: unul este rolul lor sacerdotal, altul rolul animatorilor din Reînnoire. Persoanele consacrate care aderă la aceste grupuri, comunități, să nu renunțe la legăturile cu Institutul lor, nici la ascultarea față de Superiorul lor legitim. În sfârșit, să avem grijă de păstrarea sensului pe care îl au cuvintele în limbajul Bisericii: vocabularul vieții călugărești nu corespunde întotdeauna acestor noi forme de regrupare care-și caută încă identitatea canonică.

După ce am reafirmat aceste cerințe, să constatăm cu bucurie că rugăciunea își reia locul său capital în Biserică. Fără a recurge la Duhul Sfânt - care este tocmai sufletul Bisericii - cum ar putea ea să-și desfășoare dinamismul și prudența apostolică? Aceasta nu micșorează cu nimic sarcina teologică de care vorbeam: amândouă trebuie să meargă împreună. (...)

---

³ 1 Corinteni 12, 7.

⁴ 7 mai 1981, nr. 3.